

Kedves egybegyűltek!

Hol volt, hol nem volt, a pannonhalmi kupacon innen és túl, az Úr 2020-as (majd a 2022-es évében is), kis hazánk szebbnél szebb tájain beindult a nagy csomagolás a várva-várt átköltöztetésre.

Szorgos kezek pakoltak autóba mindenféle hazait, de legfőképpen a család féltve őrzött kis hajtását.

A kis növénykéek már pár hónappal azelőtt tudták, hogy kiemelik majd a megszokott helyükről, a szüleik óvatosan - a gyökeret meg nem sértve- tették be a hátsó ülésre egy dobozba.

Némelyiket csak nehezen lehetett kiemelni megszokott környezetéből, azonban a palánták is egyszer elkerülnek a születési helyüktől.

Kaptunk bizonyos használati, ültetési, ápolási utasításokat is.

Valamelyiknek több anyaföld jutott a gyökérzet mellé, mások könnyen adták magukat, lerázva a kevés termőföldet, hogy majd ők megmutatják egyedül is.

A megérkezéskor - a Sokorói dombság környezetében- egy híres, nevezetes faiskola várta a magoncokat, ahonnan sok híres egyed került már ki a nagyvilágba, messzi földre vitték az intézmény hírnevét.

Az iskola bejáratánál lévő öt pillérre egy nagy tábla volt kifüggesztve a küldetéstudat mottójaként:

Ültess egy fát és nem éltél hiába, de addig hajlítsd a fát, míg fiatal!

A faiskola dolgozóinak jelmondata pedig ez volt: Kertész leszek, fát nevelek, kelő nappal én is kelek...hétköznap $\frac{1}{2}$ 7-kor keltek.

Az emlékezetes, 6 évvel ezelőtti beköltöztetésnél három nagyreményű kertész vállalkozott a befogadásra, jó előre árkot ástak, kerítést emeltek, határokat mértek.

Némi szülői segítséggel minden hálóhelyre jutott a hajtásokból, majd leszállt az első este és az Úr látta, hogy ez így jó.

Hogy a napi, heti és éves időrendi történések elmesélése ne húzódjon el éjjelig, így a továbbiakban megkímélem a tisztas hallgatóságot a mindenre kiterjedő részletektől...

Sajnálatos módon, mint ahogy a természetben is jönnek a vírusok, mi is az ellenállási mozgalomban találtuk magunkat.

Hát bizony ez karanténba zárta a faiskolásokat, scutumok és manipulusok szabdalták a csemetekertet..

A rá következő időkben azért a reményteli áldásos környező klíma megismerése volt terítéken, a lassan kiapadó hazait a bencés anyaföld tápanyagaiból kellett pótolni.

A faiskola táptalaja azonban jól elő volt készítve, a házirendből, kollégiumi rendből kevert alapanyag, a szakmai tudás és a bencés vendégszeretet szimbiózisa egyaránt megfért egymás mellett.

Az ősszel elültetett magoncok a következő tavasszal bontották ki leveleiket, így már jobban kiderült, hogy mi fán terem.

Azt mondják, fát gyümölcséről, embert barátjáról lehet megítélni, bizony ezek a kis facsemeték méregették is egymást. Rájöttek, hogy vannak hasonló gyümölcsöt termők is.

Amikor a kis facsemeték már nagyon ki akarták húzni magukat (a munka alól) a kertészek sokszor figyelmeztették azokat: a fák sem nőnek az égig, azért mindennek van határa!

Volt eset, hogy a kerítéshez közel lévők ki-ki kandikáltak nyiladozó ágaikkal a nagy és kisháló résein, nem győzték a dolgozók vissza-vissza bújtatni a vadhajtásokat.

A bencés mondás szerint: nyomás alatt nő a fű, fa, virág.

Kedves hallgatóim, most már bizonyossá válhat számotokra is, hogy ebből az oskolából ered az ismert közmondás is: Sok van a rovásán.

Ugyanis egy- két csemete annyira biztos volt a dolgában, hogy maga alatt kezdte vágni a fát: majdnem baj lett belőle, mert kezdett meginogni.

Aztán volt olyan egyed is, mely más szemében a szálkát is meglátta, de a maga szemében a még a gerendát sem vette észre.

Voltak, akik tüskéket hoztak a törzsükön, ezt könnyen le lehetett törni a héjról, mégis sokszor maradt tüske a köröm alatt.

A nehezebb esetekben tövisek is kialakultak, ezekkel -beágyazódásuk miatt- nagyon kellett vigyázni. Egyszer-egyszer jöttek a viharfelhők is, zúgott a szél, jött a jeges eső (mint amikor elfogyott a zuhanyzóban a melegvíz, talán ismerős), majd mindig szépen sütött a nap, a kis facsemeték a szélben egyirányba fordultak.

A következő években szépen alakultak a vezérhajtások és az oldalrügyek is, a kertészek pedig sokszor élesítették a metszőollóikat.

Ugyanis sokszor szükség volt a lombkorona időben történő alakítására.

A facsemeték szépen fejlődtek magasságban (esetleg törzsátmérőben is) és ez örömmel töltötte el a szakembereket.

Aztán az is kiderült, hogy nem esik messze az alma a fájától, egyesek nagyon kezdtek hasonlítani az őseikhez.

Az új csemeték is hamar beilleszkedtek a már meglévő facsoportba. S volt egy-két jól sikerült liget projekt is. Volt amiért kupát is szereztek, no nem olyan igazi söröskupát, hanem pl. Flóris kupát.

A tudás gyökerei keserűek, de a gyümölcsei édesek: nehéz volt a tanulás, de remélhetőleg meglesz az eredménye.

Van egy olyan mondás is, hogy: Azt a fát rázzák, amelyik terem: ott lehet eredményt elérni, ahol esély van rá.

Kiderült az évek alatt, hogy egyeseket nem olyan fából faragták, akiket meg lehet ingatni, szilárdan álltak, mint mamutfenyők az üveghegyeken is túl.

Bizony voltak egyenes törzsű, szép terebélyes koronát ígérő egyedek is, amiket szinte nem is kellett metszeni.

Voltak olyan hétvégék és hosszabb szünetek, amikor is a kis facsemeték lelkei elhagyták a törzsüket, majd a igyekeztek újra beköltözni.

Ezek voltak az igazi lélekvándorlások, azaz rekollekciók és a haza- és visszautazások. Ilyenkor olyan csend volt a faiskolában, milyen jó is a csend....

Termős virágzatú lányfácskákkal is volt némi kibontakozó jellegű dendrológiai konferenciánk is.

Aztán jött egy cunami, amely sáros vízzel betérítette a csemetekertet és sok mindent partra sodort a víz. Egyes fácskák meginogtak, gyökerestül elhagyták a kertet.

A borús felhők távozása után érkezett egy új kertész is, Júlia tanárnő személyében, aki anyai gondoskodással ápolta a kis fácskákat és rendezgette a sorokat.

A még kicsinyke belső évgyűrűkben sok esetben a megszerzett tudás- és tapasztalatsejtekből az osztódó szövetek tartós gesztes részt hoztak létre. Az utolsó évben számos örömteli esemény is történt.

A kis hajtásokból már önálló életre is alkalmasnak vélt, nyúlánk, 6 ill. 4 évesen iskolázott földlabdás fák lettek. Pár hét múlva érkeznek utoljára otthonról a családi autók az utolsó nagy hazautaztatásra.

Azonban a végső, visszaadós nagy utazáskor már nem a hátsó ülésre kerülnek a kis fácskák, mint ideutaztatáskor dobozban, hanem az első ülésre vagy büszkén, nagyobb fadézsában utánfutóra, de remélhetőleg jól kikötve (nehogy véletlenül itt maradjon...)

Ez rajtatok múlik, ez már csak rajtatok, Van cipő is, út is, gyerünk, szaladjatok
Ez tőletek lesz szép, ez csak tőletek, Amíg mozdulni bírtok, addig öleljetek.